

Közösségi alkalmaink a héten

Hétfő:	17:30 Csemő felnőtt katekézis, 19:00 Fiatal házások
Kedd:	15:00 Szent László fiúkör
Szerda:	18:30 Felnőtt katekézis
Péntek:	15:00 Szent Teréz lánykör, 18:00 Gimnazista-egyetemista ifjúsági csoport
Vasárnap:	9:00 Ministráns foglalkozás

Hirdetések

1. Hétfőn *Szent Márk, István és Menyhért* kassai vértanúkra emlékezünk, kedden *Szűz Mária születését* (Kisboldogasszony) ünnepeljük.
2. **Kezdő katekumenek** számára csoport indul minden második csütörtökön este fél 8-tól. Szóljunk ismerőseinknek, akik még nincsenek megkeresztelve, vagy nem voltak elsőáldozók, és hívjuk el őket ezekre az alkalmakra.
3. **Szeptember 12-én**, szombaton **este 7-kor Farkas Judit és Olgyay Gergő** ének-gítár **koncertje** lesz templomunkban.
4. A **Katolikus Karitás**z **gyűjtést hirdet**: „*Legyen öröm a tanévkezdés*” címmel. Jó állapotú iskolatáskákat, iskolai felszereléseket és minden olyan dolgot, amire egy iskolának szüksége van, a Szent Anna oltárnál gyűjtünk **szeptember 15-éig**. Akik pénzadományal szeretnék segíteni a Karitász tevékenységét, azok a Karitász perselybe helyezhetik el adományukat.
5. **Szeptember 20-án**, vasárnap lesz **templomunk búcsúja**.
6. Nyomatékosan kérünk mindenkit, hogy **a szentmiséken a megfelelő óvintézkedéseket tartsák be** (védőtávolság, maszk viselése, higiénias előírások).

Az imaapostolság szeptemberi imaszándékai:

Bolygónk erőforrásainak tiszteletben tartásáért: Imádkozzunk azért, hogy bolygónk erőforrásait ne kizsákmányoljuk, hanem igazságos és tiszteletteljes módon megosszuk.

TANÍTVÁNY

A CEGLÉDI, A CSEMŐI ÉS A NYÁRSAPÁTI KATOLIKUSOK HETI ÉRTESÍTŐJE

2020. szeptember 6. XIII. évf. 61. szám

CEGLÉDI RÓMAI KATOLIKUS PLÉBÁNIA

2700 Cegléd, Kossuth L. tér 3. +36-53-311-144

<http://www.cegledplebania.hu>

szecsodi.peter@vaciegyhazmegye.hu

ÉVKÖZI 23. VASÁRNAP

Ha testvéred megbántott, menj, és figyelmeztess négy szemközt. Ha hallgat rád, megnyered testvéredet. (Mt 18, 15)

Milyen egyszerűnek tűnik a konfliktuskezelés evangéliumi módja. És mennyire hajlamosak vagyunk azt elbonyolítani. Milyen könnyű az igazság nevében, de krisztusi szeretet nélkül a vétkező embert ledorongolni, vagy figyelmeztetés helyett a vétkest a háta mögött kibeszélni. Mennyire aláássuk ezzel az egyház közösségének életét! Mennyire megbotránkoztatja az istenkeresőket (is), amikor azt tapasztalják, hogy a rendszeresen szentáldozáshoz járuló hívek a szentmise után összeverődnek, hogy kibeszéljék a hittestvérek viselt ügyeit. Mennyire tudjuk fájlalni bizonyos bűnök elkövetését (amik a magunkról alkotott tökéletesség képébe belerondítanak), és milyen könnyen átsiklunk afelett, hogy (már megint) pletykálkodtunk.

Ferenc pápa a pletykálkodást a „terrorizmus egy formájának” nevezi, és arra hív minket, hogy tartózkodjunk a „plettyabombák robbantásától”. „Terroristák” helyett legyünk „forradalmárok”! Olyanok, akik szembemennek az árral, és ahelyett, hogy a másikat szavaikkal

beszennyezik, annak jó híret terjesztik. Szent Pál arra kéri az filippieket, hogy „*mindenki alázatosan a másikat tartsa magánál kiválóbbnak.*” (Fil 2,3) Ha így tudnánk gondolkodni a másikról, ez a szavainkban is megnyilvánulna lépten-nyomon. És ha a másik megbántana minket – ami óhatatlanul bekövetkezik minden közösségben –, akkor ahelyett, hogy a háta mögött szidalmaznánk, vele személyesen próbálnánk azt tisztázni. Akik így cselekszenek, nem csak nagyobb derűvel tudják élni az életüket, de vonzó példával járnak elől a közösség többi tagja számára.

A tanévkezdés margójára

Nyár van és meleg, ahogy ilyenkor lenni szokott. Pihenünk, ahogyan lehet. Közeledik az ősz és vele az iskolaév, ahogy eddig mindig. Ám ha erről bárhol szó esik, előre megjósolható a folytatás: „De mi lesz? Hogyan indul majd a tanév? Ki tudja? Jaj, ez a bizonytalanság!” És csak panaszkodunk. Pedig tudjuk: elkezdődik, ahogy máskor is. „Jó, jó, de hogyan folytatódik? Mi lesz, ha megint? Mi lesz, ha mégis? És ha mégsem?” (...) Miért, tavaly tudtad, mi lesz? És ha igen, akkor tényleg úgy volt? Szeretjük a bizonyosságot, pedig tapasztalhattuk már, hogy semmi nem biztos, csak a változás. Ami él, az változik. Mintha fordítva élnénk – sóhajt fel Pilinszky. Azt akarjuk látni, hogy a világ kézben tartható, kiszámítható. Pedig sohasem volt az, legfeljebb csak ideig-óráig tűnt úgy, mintha ilyen lenne. (...)

Mit kell elengednünk? Például azt, hogy arra várunk, minden maradjon úgy, mint régen. (...) Ne zuhanjunk vissza a mókuserék könyörtelen forgásába! Válogassuk meg a programokat, gyermekeink különóráit, a saját vállalásainkat, és lassítsunk! A karantén idején talán már rájöttünk, mire való a csend, az egymásra szánt „üres” idő, az imádság, a játék, a természet. (...)

Minek kell ellenállnunk? A riogatásoknak és annak a belső késztetésünknek, hogy mindenáron fontos a teljesítmény. Ne feledjük, hogy épp a közelmúltban próbáltuk elengedni azt, ami jellemző volt ránk: a teljesítménykényszerünket, a mindenkinek megfelelni akarást. (...) Törődjünk azzal, amire konkrét lehetőségünk van: vegyük fel a maszkot, ha szükséges, tartsuk be az egészségügyi védekezés józan szabályait, tegyük a hétköznapi dolgunkat olyan jól, ahogyan tudjuk, és vegyük észre, kinek mivel segíthetünk a környezetünkben. (...)

Mivel kell megküzdennünk? Először bizonyára saját magunkkal. És azzal, hogy az elengedéssel veszteség is jár. Szabad meggyászolni, amit elveszítünk, de el kell tudni fogadni a veszteséget. Csak akkor kezdődik a feltámadás. (...) A jelenben maradni: nagy erő kell ehhez. Nem könnyű elérni, hogy mindig csak egy dologra koncentráljak. A levélre, amit éppen írok, a levesre, amit főzök, az emberre, akivel néhány szót váltok, a Szűzanyára, akihez röviden fohászkodom.

Mit kell megőriznünk? A kapcsolatokat. Úgy, ahogyan Péter, amikor a vízen járt. Legalább a szemkontaktust és a karnyújtásnyi távolságot tartsuk meg. Egymással és az égiekkel. Biztosan megvalósítható, hogy időnként találkozzunk a számunkra legfontosabb emberekkel. Ha egészségesek vagyunk, tegyük meg a szükséges óvintézkedéseket, és keressük meg egymást. Ha nem járhatnának iskolába a gyermekeink, akkor néhány barátból, osztálytársból alakítsunk kis tanulócsoportot. (...) Keressük a tekintetét, hívjuk segítségül együtt és egyedül is, ha úgy érezzük, hogy elsodor bennünket az ár. Bizzunk benne. „Amikor beszállt a bárkába, a szél nyomban elült.” (Mt 14,32) *(Részletek Uzsalyné Pécsi Rita neveléskutató Magyar Kuríron megjelent írásából)*